

verweerder dit met voldoende zorgvuldigheid heeft vastgesteld.

Het College is op grond van de tekst van voormeld artikel 2, lid 2, aanhef en onder b. van oordeel dat het gaat om een vergelijking van de actuele kwaliteit van de als compensatie aangeboden grond met de kwaliteit van de grond waarop zich de gevelde houtopstand bevond zoals die was op het moment van de velling. De tekst geeft geen enkel aanknopingspunt voor de juistheid van de stelling van verzoeker dat niet de actuele maar de potentiële kwaliteit van beide stukken grond zou dienen te worden vergeleken. In de geschiedenis van de Boswet is zulk een aanknopingspunt al evenmin te vinden. Een interpretatie als door verzoeker voorgestaan komt het College ook hoogst onlogisch voor, omdat deze mee zou brengen, dat in geval van compensatie verweerder er genoeg mee zou moeten nemen dat langdurig grond met een mindere kwaliteit als bosgrond aanwezig zou zijn mits deze grond maar de potentie in zich draagt eens dezelfde kwaliteit te verkrijgen als de grond waarop zich de gevelde houtopstand bevond. Aldus zou immers de door verzoeker zelf gestelde grondgedachte van de Boswet — het in stand houden van het Nederlandse bosareaal naar kwaliteit en kwantiteit — gedurende lange tijd geweld aangedaan worden.

Het College is voorts van oordeel dat in het geval van verzoeker met voldoende zorgvuldigheid is vastgesteld dat het om een bosbodem van hoge kwaliteit, dus van de door verweerder gehanteerde klasse I, gaat. Vast staat dat ter plekke al lange tijd bomen stonden. Het bos komt voorts reeds op zeer oude kaarten voor. Ook de bodemkundige kaart uit 1983 geeft aan dat het gaat om grond van klasse I. Op grond van de algemene inlichtingen met betrekking tot bosbodems, zoals gegeven door ir. Van Olsthoorn, welke inlichtingen door verzoeker ook niet zijn tegengesproken, gaat het College er van uit dat in geval van een oude bosbodem gemeenlijk sprake zal zijn van een hoogwaardige bodem, dus een bodem van klasse I. Onder deze omstandigheden is het aan verzoeker om aan te tonen dat de betrokken bosbodem zoals hij stelt van een lagere kwaliteit is dan die van de door hem als compensatie aangeboden landbouwgrond. Dit geldt des te meer waar verzoeker zelf de houtopstand heeft geveld en waar van verweerder niet kan worden verlangd dat hij bij zodanige velling altijd overgaat tot bodemonderzoek. Die lagere kwaliteit heeft verzoeker wel gesteld maar niet bewezen. Als bewijs kan in ieder geval niet dienen het door verzoeker overgelegde rapport met betrekking tot het Ammersveld, nu dit niet over de kwaliteit van de betrokken bodems maar over de landschappelijke waarde van het betrokken bosperceel gaat.

Verzoeker heeft niet bestreden dat de actuele kwaliteit van de als compensatie aangeboden landbouwgrond klasse II is.

Verzoeker heeft wel gesteld dat grond in het gebied Overvelde is geaccepteerd als compensatiegrond maar hij heeft niet tevens gesteld dat het werd geaccepteerd als compensatiegrond voor grond van klasse I zoals een oude bosgrond. Aldus heeft hij niet een gelijk geval gesteld. Verweerder was derhalve,

gelet op de tekst van artikel 2, lid 2, op grond van het bovenstaande gehouden het voorstel van verzoeker tot compensatie af te wijzen.

Aangezien ook overigens niet is gebleken dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt op een der in artikel 5 van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, zoals die tot 1 januari 1994 luidde, genoemde gronden, moet het beroep verworpen worden.

6 BESLISSING

Het College verwerpt het beroep.

No. 5

CBB 12 januari 1994, no. 93/0310/071/037
(mrs. Kiewiet, Roemers en Pieters).

Besluitbegrip; mededeling van feitelijke aard. overgangsrecht Awb.

Verzoeker heeft de mededeling namens verweerder, inhoudende dat op hem een herplantplicht rust, kennelijk opgevat als een beslissing in de zin van art. 8, eerste lid Boswet. Zulks ten onrechte, aangezien de herplantplicht in casu rechtstreeks voortvloeit uit het bepaalde bij art. 3, eerste lid van de Boswet. De mededeling namens verweerder, noch de daaraan ten grondslag liggende interpretatie van de Boswet hebben enige zelfstandige betekenis voor de wijze van uitoefening van verweerders bevoegdheden ingevolge de Boswet, dan wel voor de vaststelling in rechte of in dit geval de bepalingen van de Boswet, in het bijzonder art. 1, vierde lid, van de Boswet van toepassing zijn. Mitsdien is verzoeker terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Boswet artt. 1 lid 4, 3 lid 1 en 8 lid 1.

UITSPRAAK IN DE ZAAK VAN:

J.J.R.P. Saris, wonende te Liempde, verzoeker,
tegen
de directeur van het Staatsbosbeheer, zetelend te Driebergen, verweerder,
gemachtigde: mr. J.C.M. Oudshoorn, ambtenaar van het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij.

I HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij op 23 maart 1993 verzonden besluit heeft verweerder verzoeker niet-ontvankelijk verklaard in zijn bezwaar gericht tegen de inhoud van een namens verweerder verzonden brief gedateerd 27 november 1991.

Verzoeker heeft tegen dit besluit beroep ingesteld bij brief van 8 april 1993, die op 20 april 1993 ter griffie van het College is ontvangen. Verzoeker heeft daarbij verzocht het bestreden besluit te vernietigen.

Verweerder heeft onder overlegging van de op de zaak betrekking hebbende stukken op 13 juli 1993 een verweerschrift ingediend, waarbij hij heeft geconcludeerd tot verwerving van het beroep.

Het College heeft de zaak behandeld ter openbare terechtzitting van 2 december 1993, alwaar partijen, verweerder bij monde van zijn gemachtigde, hun standpunt nader hebben toegelicht.

2 DE VASTSTAANDE FEITEN

Voor het College staan op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting de volgende voor het nemen van een beslissing van belang zijnde feiten vast.

— Bij brief van 14 juni 1991 heeft de Consulent Natuur, Bos, Landschap en Fauna (hierna: de consulent) aan verzoeker medegedeeld, dat op hem betreffende een oppervlakte van 0,25 ha deel uitmakend van een bij verzoeker in eigendom zijnd perceel gelegen in de gemeente Liempde een herplantplicht rust in de zin van artikel 3, eerste lid, van de Boswet.

— Verzoeker heeft bij brief van 12 september 1991 aan genoemde consulent uiteengezet, waarom hij van mening is dat op hem geen herplantplicht rust als in de brief van 14 juni 1991 gesteld.

— Naar aanleiding van genoemd schrijven van 12 september 1991 heeft de consulent voor zover hier van belang bij brief van 27 november 1991 het volgende aan verzoeker medegedeeld:

'Aangezien de betreffende opsporingsambtenaar van mening is dat de opgelegde herplantplicht van 0,25.00 ha terecht is opgelegd en er naar mijn mening een gedegen onderzoek heeft plaats gevonden, acht ik uw bezwaar ongegrond en blijft de herplantverplichting op uw perceel kadastraal bekend gemeente Liempde, sectie F, nummer 267 ged. rusten.'

— Bij brief van 16 december 1991 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen het besluit dat naar zijn oordeel in de brief van 27 november 1991 ligt besloten.

— Bij brief van 2 januari 1992 heeft verweerder desverzocht aan de Voorzitter van het College medegedeeld genoemd beroepschrift als bezwaarschrift in behandeling te zullen nemen.

— Hierop heeft verweerder het bestreden besluit genomen.

3 HET BESTREDEN BESLUIT EN HET STANDPUNT VAN VERWEERDER

Van het bestreden besluit zijn met name de volgende passages van belang.

'U bent op de hoogte gesteld van de herplantplicht bij brief van 14 juni 1991, die U is gezonden namens de directeur Bos- en Landschapsbouw, thans directeur Natuur, Bos, Landschap en Fauna. De brief waartegen thans Uw bezwaarschrift zich richt, is U geschreven door de Consulent Natuur, Bos, Landschap en Fauna. Terzake van de Boswet zijn de bevoegdheden terzake van de herplantplicht echter toegeedeeld aan de directeur van het Staatsbosbeheer. U dient de U gezonden brieven van 14 juni 1991 en 27 november 1991, met de inhoud waarvan ik mij kan verenigen, dan ook te lezen als zijnde namens mij verzonden.

In voornoemde brief van 27 november 1991 bent U geweest op een ontstane herplantplicht.

Deze brief bevat geen beslissing als bedoeld in artikel 8 van de Boswet. De verplichting tot herbeplanting vloeit rechtstreeks voort uit het bepaalde bij artikel 3, eerste lid, van de Boswet. De door U bestreden brief bevat dan ook naar mijn mening louter mededelingen van feitelijke aard, welk standpunt bevestigd wordt door jurisprudentie van het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Dat men U in Tilburg heeft medegedeeld dat U beroep kon aantekenen, maakt het voorgaande niet anders.'

4 HET STANDPUNT VAN VERZOEKER

Verzoeker is niet inhoudelijk ingegaan op de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende overweging, dat er in de brief van 27 november 1991 geen voor beroep vatbaar besluit besloten ligt. Verzoekers bezwaren tegen de inhoud van deze brief houden kort gezegd in dat er naar verzoekers opvatting met betrekking tot het bewuste perceel geen herplantplicht op hem rust. De gronden waarop deze opvatting steunt behoeven, gelet op het hierna met betrekking tot het bestreden besluit door het College gegeven oordeel, niet in deze uitspraak te worden vermeld.

5 DE BEOORDELING

Met ingang van 1 januari 1994 is de Algemene wet bestuursrecht in werking getreden en de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht, voor zover hier van belang, brengen echter mee dat op het onderhavige beroep moet worden beslist met toepassing van het recht zoals dat gold vóór 1 januari 1994.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van de Boswet kan de betrokkene beroep instellen bij het College tegen de beslissingen van verweerder ingevolge Afdeling II van die wet.

Verzoeker heeft de mededeling bij brief van 27 november 1991 namens verweerder gedaan inhoudende, dat er op hem een herplantplicht rust kennelijk opgevat als een beslissing bedoeld in artikel 8 voornoemd. Zulks ten onrechte. Het College overweegt daartoe als volgt.

De verplichting tot herbeplanting, waarop in de onderhavige mededeling wordt gewezen, vloeit rechtstreeks voort uit het bepaalde bij artikel 3, eerste lid, van de Boswet.

Naar het oordeel van het College houdt de brief van 27 november 1991 derhalve geen beslissing in, als bedoeld in genoemd artikel 8, maar een mededeling van louter feitelijke aard. Het feit dat het doen van die mededeling steunt op het oordeel van verweerder omtrent het al dan niet toepasselijk zijn van bepalingen van de Boswet doet aan die conclusie niet af. Niet valt immers in te zien dat de onderhavige mededeling en de daaraan ten grondslag liggende interpretatie van de Boswet enige zelfstandige betekenis heeft voor de wijze van uitoefening door verweerder van de hem ingevolge Afdeling II van de Boswet toegekende bevoegdheden, dan wel voor de vaststelling in rechte of in dit geval de bepalingen van de Boswet, in het bijzonder artikel 1, vierde lid, van de Boswet al dan niet van toepassing zijn.

Het bovenstaande betekent dat verweerder bij het bestreden besluit verzoeker met recht niet-ontvankelijkheid in zijn bezwaar tegen de inhoud van de brief van 27 november 1991 heeft verklaard. Het tegen het desbetreffende besluit gericht beroep moet daarom worden verworpen.

Nu het beroep op de hiervoor genoemde gronden moet worden verworpen, kan het College niet toekomen aan een inhoudelijke beoordeling van de argumenten die verzoeker heeft aangevoerd ter onderbouwing van zijn stelling, dat verweerder ten onrechte heeft aangenomen dat op hem een herplantplicht rust.

6 BESLISSING

Het College verwerpt het beroep.

Noot

Volgens het College is de mededeling waartegen beroep is ingesteld niets meer dan een verwijzing naar een (ook voor verzoeker) rechtstreeks uit de wet voortvloeiende verplichting, en mitsdien een mededeling van louter feitelijke aard.

Interessant is met name de nadere adstructie: 'niet valt immers in te zien dat de onderhavige mededeling en daaraan ten grondslag liggende interpretatie van de boswet enige zelfstandige betekenis heeft voor de wijze van uitoefening van de hem (...) toegekende bevoegdheden (...), dan wel voor de vaststelling in rechte of in dit geval de bepalingen van de Boswet (...) van toepassing zijn.' Deze toelichting is relevant omdat er in de jurisprudentie gevallen bekend zijn waarbij een mededeling inzake een uit de wet voortvloeiende verplichting wel degelijk als een besluit c.q. een besluit is opgevat. Voorbeeld daarvan is CBB 20 augustus 1985 (AB 1987, 25 m.n. Van Kreveld): het betrof hier de zogenoemde 'interpretatieve verklaring': het CBB vatte een verklaring van het bevoegd gezag, inhoudende dat een specifieke activiteit niet onder een bepaalde verbodsbepaling viel, op als een appellabel besluit. Daarbij moet overigens in overweging worden genomen dat reeds bij de parlementaire behandeling met betrekking tot het desbetreffende verbodsstelsel, was gewezen op de mogelijkheid dat zich twijfelgevallen zouden kunnen voordoen en dat het bevoegd gezag (te weten de minister) daarover dan een verklaring zou kunnen doen uitgaan. Deze lijn is echter ook meer algemeen aanvaard, in het bijzonder waar het gaat om mededelingen inhoudende dat geen vergunningplicht bestaat of dat geen vrijstelling of ontheffing behoeft te worden gevraagd (vgl. ARRvS 17 mei 1986, AB 561 en ARRvS 11 oktober 1985, AB 1986, 365 m.n. Van Buuren).

In het onderhavige geval is echter van zodanige mededeling geen sprake. De herplantplicht van art. 3 Boswet is zodanig eenduidig geformuleerd dat er geen onduidelijkheid over die plicht kan bestaan. Wel voorziet de Boswet in de mogelijkheid om vrijstelling van de herplantplicht te vragen (art. 6, tweede lid Boswet) of om een verklaring te vragen of de voorgestelde herbepanting voldoet aan de dienaangaande krachtens art. 3 lid 1 (bij AMvB) gestelde regelen. Met name deze (laatste) verklaring doet sterk denken

aan voornoemde, als beschikkingen gekwalificeerde mededelingen. Een dergelijk verzoek lag in het onderhavige geval echter (kennelijk) niet voor.
MAH

No. 6

CBB 24 januari 1994, no. 93/0356/076/003 A (mr Loeb).

Verzetprocedure; griffierecht; verschoonbaarheid overschrijding betalingstermijn.

Voorzittersbeschikking waarvan verzet. Storting griffierecht op 3 augustus, waarna afschrijving plaats vindt op 4 augustus. Op 11 augustus wordt het gestorte bedrag terugontvangen, met vermelding: 'naam-/nummer stemmen niet overeen'. De terugstorting is eerst opgemerkt op 27 september. De voorzittersbeschikking, waarvan verzet, is op 28 september 1993, na terugkeer van een zakenreis, door gemachtigde in zijn post opgemerkt, waarna direct actie is ondernomen. Terzake van de overschrijding van de betalingstermijn doet gemachtigde van betrokkene een beroep op Hof 's-Hertogenbosch 23 mei 1984, V-N 1984, p. 2245.

'Het College overweegt (...) dat niet is gebleken dat de overschrijding van de betalingstermijn, waarbij opposante werd gewezen op de verschuldigdheid van het griffierecht, onjuiste of onduidelijke informatie bevatte m.b.t. de tenaamstelling van de rekening, waarop het griffierecht diende te worden gestort. Mogelijke fouten in de tenaamstelling van de betaalopdracht, gemaakt ten kantore van gemachtigde of de door deze ingeschakelde bank kunnen onder die omstandigheden niet als zodanige omstandigheid worden aangemerkt. (...) Tenslotte wordt opgemerkt dat de jurisprudentie, waarnaar opposante verwezen heeft, niet de betekenis heeft, die zij daaraan kennelijk gehecht wil zien, reeds omdat in het daarin berechte geval, anders dan in het onderhavige geval, sprake was van tijdige storting van het griffierecht, zij het bij een in die zaak niet bevoegd gerechtshof.'

Awb artt. 8:41 en 8:55.

BESCHIKKING IN DE ZAAK VAN:

Devon Corporate Gebouw B.V., opposante, tegen een beschikking van de Voorzitter van het College van 17 september 1993, gemachtigde: mr. R.W. de Koning, werkzaam bij de Stichting Bedrijfspensioenfondsen voor de Metaalnijverheid te Rijswijk.

I HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Opposante heeft beroep bij het College doen instellen tegen een op 29 april 1993 verzonden besluit van de